

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-387)

Feb (2) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 4
3. தத்வ த்ரயம்.....5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....16

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 207)

49. ரஹஸ்யம் பரமம் க்ருஹ்யம் இதாநீம் பரமம் ச்ருணு

சேஷத்ரேசாத்யம் மந்த்ரசயம் விக்நநிர்மதநக்ஷமம்

பொருள் - இவற்றின் பின்னர், இந்த மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் பரம இரகசியமான மந்த்ரத்தை உனக்கு நான் கூறுகிறேன், கேட்பாயாக. சேஷத்ரபாலகர்கள் குறித்த இம்மந்த்ரங்கள் அனைத்து தடைகளையும் அழிக்கவல்லவை ஆகும்.

50. கருடம் காலமநலம் பிண்டக்ருத்யாங்கயேத் தத:

ஸவ்யாபிநாதிதேவேந சேஷத்ரபாலாய வை நம:

51-1. ப்ரணவாத்யோ முந: ஸ: அயம் சேஷத்ரஸ்ய நவ அக்ஷர:

பொருள் - கருடம் என்பதைக் குறிக்கும் “க்ஷ”, காலத்தைக் குறிக்கும் “ம்”, அக்னியைக் குறிக்கும் “ர”, இதனைத் தொடர்ந்து அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபிக்கும் தேவர்களைக் குறிக்கும் புள்ளி, இதன் பின்னர் “சேஷத்ர பாலாய வை நம:” என்பது உள்ளது. தொடக்கத்தில் ப்ரணவமும் உள்ளதான இந்த சேஷத்ர மந்த்ரமானது, ஒன்பது எழுத்துக்கள் கொண்டதாகும் (இதன் முழு வடிவம்: “ஓம் க்ஷரமாம் சேஷத்ர பாலாய வை நம:” என்பதாகும்).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 73)

[விவேகன்] ஹா கஷ்டம்! மயக்கத்திற்குக் காரணமாக உள்ள பல மதங்களுடைய ஸித்தாத்தங்களால் இந்த உலகம் தடுமாறியபடி உள்ளது. இதில், உண்மையான வேதாந்தமானது எவ்விதம் நிலைபெறும்? (ஆகாயத்தை நோக்கியபடி) மஹாமோஹனே! மூன்று லோகங்களையும் இவ்விதம் மயக்குவதால், நீ எதிர்காலத்தில் அடையப்போகும் பயன் என்ன? மேலும்,

103. ஸர்வத: கரவீராதீந் ஸூத்தே ஸாகரமேகலா
ம்ருதஸஞ்ஜீவநீ யத்ந (நித்யம்) ம்ருக்யமாணதசாம் கதா

பொருள் – [விவேகன் கூறுதல்] ஸமுத்ரத்தால் அனைத்து திசைகளிலும் சூழப்பட்ட இந்த உலகமானது, விஷச்செடிகளை உண்டாக்குகிறது. ஆனால் இறந்தவனை உயிர் எழுச்செய்யும் மருந்துச்செடிகளை தேடவேண்டியதாகவே உள்ளது.

[விவேகன்] ஆகவே இந்த வேதனையைத் தீர்ப்பதற்காக நான் பகவானை அண்டுவேனாக.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 85)

186. அதில் ஸங்கர்ஷணர், ஜ்ஞாந பலங்களிரண்டோடுங்கூடி ஜீவ தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, அதை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்த்தையையும் பஜித்து, சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்தையும் ஜகத் ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பார்.

அவதாரிகை - இனி இந்த ஸங்கர்ஷணாதிகள் மூவர் பக்கலிலும் ப்ரகாசிக்கிற குண விசேஷங்களையும், இவர்கள்தான் இன்ன க்ருத்யங்களுக்குக் கடவராயிருப்பார்களென்னுமத்தையும் தனித்தனியே அருளிச் செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸங்கர்ஷணர்படியை அருளிச் செய்கிறார் (அதில் ஸங்கர்ஷணர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, ஸங்கர்ஷணன் முதலான மூவரிடத்திலும் வெளிப்படும் குணச் சிறப்புக்களையும், இவர்கள் இத்தகைய செயல்கள் செய்யக்கடவர்களாக உள்ளனர் என்பதையும் தனித்தனியே அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் கொண்டார். ஆகவே முதலில் ஸங்கர்ஷணனுடைய விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, வ்யூஹ த்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணர் “தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த்வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே” என்றும், “பகவாநச்யுதோபீத்தம் ஷட்குணேந ஸமேதித:; பல ஜ்ஞாநெள குணௌ தஸ்ய ஸ்ப்புடௌ கார்ய வசாந் முநே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வ குணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் கார்யாநு குணமாக ஜ்ஞாந பலங்களிரண்டோடுங் கூடி, “ஸோயம் ஸமஸ்த ஜீவாநாம் அதிஷ்ட்டா த்ருதயா ஸ்த்தித:” என்றும், “ஸங்கர்ஷணஸ் து தேவேசோ ஜகத் ஸ்ரஷ்டுமநாஸ் தத:; ஜீவ

தத்வமதிஷ்ட்டாய ப்ரக்ருதேஸ்து விவிச்ய தத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரக்ருதிக்குள்ளே மயங்கிக் கிடக்கிற ஜீவ தத்வத்தை அதிஷ்டித்து, அந்த அதிஷ்ட்டாந விசேஷத்தாலே இத்தை ப்ரக்ருதியில் நின்றும், நாம ரூப விசேஷம் தோற்றும்படி விவேகித்து, “விவேகாநந்தரம் தேவ: ப்ரத்யும்நத்வமவாப ஸ:” என்றும், “ஸோயம் ப்ரத்யும்ந நாமபூத் ததேகாந்தவபுர்த்தர:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்யும்நாவஸ்த் தையையும் பஜித்து, “சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநஞ்சாபி ஸம்ஹாரஞ்சைவ தேஹிநாம்” என்றும், “பலேந ஹரதீதம் ஸகுணேந நிகிலம் முநே, ஜ்ஞாநேந தநுதே சாஸ்த்ரம் ஸர்வஸித்தாந்த கோசரம்; வேதசாஸ்த்ரமிதிக்க்யாதம் பாஞ்சராத்தரம் விசேஷத:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாதி சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்தையும், ஜகத் ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பரென்கை.

விளக்கம் - மூன்று வ்யூஹங்களில் உள்ள ஸங்கர்ஷணன், விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - தத்ர ஜ்ஞாந பலத்வந்த்வாத் ரூபம் ஸாங்கர்ஷணம் ஹரே - ஸ்ரீஹரியின் ரூபமாகிய ஸங்கர்ஷண வடிவமானது, ஞானம் மற்றும் பலம் ஆகியவற்றைக் கொண்டது - என்றும், பாஞ்சராத்தரம் - பகவாந் அச்யுதோபீத்தம் ஷ்ட்குணேந ஸமேதித:; பல ஜ்ஞாநெள குணெள தஸ்ய ஸ்ப்புடெள கார்ய வசாந் முநே - பகவானாகிய அச்சுதன் ஆறு குணங்கள் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், ஸங்கர்ஷணனாக உள்ளபோது ஞானம் மற்றும் பலம் ஆகிய குணங்கள் கொண்டு செயலாற்றுகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவானுக்கு அனைத்து குணங்களும் உள்ளபோதிலும், கார்யங்கள் செய்வதற்கு ஏற்றபடி ஞானம் மற்றும் பலம் ஆகிய இரண்டு குணங்களும் கூடியவனாக ஸங்கர்ஷணனாக உள்ளான். மேலும், ஸோயம் ஸமஸ்த ஜீவாநாம் அதிஷ்ட்டா த்ருதயா ஸ்த்தித: - இத்தகைய ஸங்கர்ஷணன், அனைத்து ஜீவர்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளான் - என்றும், ஸங்கர்ஷணஸ் து தேவேசோ ஜகத் ஸ்ரஷ்டுமநாஸ் தத:, ஜீவ தத்வமதிஷ்ட்டாய ப்ரக்ருதேஸ்து விவிச்ய தத் - தேவர்களை ஆண்டபடி உள்ள ஸங்கர்ஷணன், இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்து, ஜீவாத்மாக்களில் புகுந்து, ப்ரக்ருதியில் மயங்கியபடி உள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு பெயர் மற்றும் ரூபம் அளித்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரக்ருதிக்குள் மயங்கிக் கிடக்கும் ஜீவாத்மாக்களில் புகுந்து, அத்தகைய சிறப்பால் அவர்கள் ப்ரக்ருதியிலிருந்து பிரித்து எடுத்து, அவர்களுக்குத் தனித்தனி பெயர் மற்றும் ரூபம் ஆகிய சிறப்புகள் தோன்றும்படிச் செய்கிறான். மேலும், விவேகாநந்தரம் தேவ: ப்ரத்யும்நத்வமவாப ஸ: - இவ்விதம்

பிரித்த பின்னர் ஸங்கர்ஷணாகிய அவன், ப்ரத்யும்நன் ரூபத்தை அடைகிறான் - என்றும், ஸோயம் ப்ரத்யும்ந நாமாகூத் ததேகாந்தவபுர்த்தர: - இப்படியாக ப்ரத்யும்ந நாமத்தை அடைந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரத்யும்நன் நிலையை அடைகிறான். அடுத்து, சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநஞ்சாபி ஸம்ஹாரஞ்சைவ தேஹிநாம் - சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்தல் மற்றும் ஸம்ஹாரம் என்பதைச் செய்தல் - என்றும், பவேந ஹரதீதம் ஸகுணேந நிகிலம் முநே, ஜ்ஞானேந தநுதே சாஸ்த்ரம் ஸர்வ ஸித்தாந்த கோசரம்; வேதசாஸ்த்ரம் இதிக்க்யாதம் பாஞ்சராத்த்ரம் விசேஷத: - பலம் என்பதைக் கொண்டு ஸம்ஹாரம் செய்கிறான், சாஸ்த்ரம் என்பதான அனைத்து வேதாந்தங்களையும் தன்னுள் அடக்கிய பாஞ்சராத்த்ரத்தை ஞானம் மூலம் வெளியிடுகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதம் தொடங்கியுள்ள அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் வெளியிடுதல் மற்றும் ஜகத்தை ஸம்ஹாரம் செய்தல் ஆகியவற்றை ஸங்கர்ஷணன் செய்கிறான்.

187. ப்ரத்யும்நர், ஐச்வர்ய வீர்யங்களிரண்டோடும் கூடி மனஸ் தத்வத்தையதிஷ்டித்து, தர்மோபதேசத்தையும், மநு சதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் ப்ரத்யும்நர் படியை அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரத்யும்நர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ப்ரத்யும்நனுடைய விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ப்ரத்யும்நர் “ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்யும்ந முச்யதே” என்றும், “பூர்ண ஷ்ட்குண ஏவாயம அச்யுதோபி மஹாமுநே, குணவைச்வர்ய வீர்யாக்க்யௌ ஸ்புடௌ தஸ்ய விசேஷத:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகல குணங்களுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், கார்யாநுகுணமாக விசேஷேண ஸ்ப்புடங்களா யிருக்கிற ஐச்வர்ய வீர்யங்களோடே கூடி, “மநஸோயமதிஷ்ட்டாதா மநோமய இதீரித:” என்கிறபடியே, ஜ்ஞான ப்ரஸரண த்வாரமான மநஸ் தத்வத்தை அதிஷ்டித்து, “ஐச்வர்யேண குணேநாஸௌ ஸ்ருஜதே தச்சராசரம், வீர்யேண ஸர்வதர்மாணி ப்ரவர்த்தயதி ஸர்வச:” என்கிறபடியே, சாஸ்த்ரார்த்தாநுஷ்ட்டாந ரூபமான தர்மங்களினுடைய உபதேசத்தையும், “மநாநாம் ஸர்கமகரோத் முக

பாஹுருபாதத:, சதுர்ணாம் ப்ராஹ்மணாதீநாம் ஸர்க த்வாரம் ஜகத்பதி:, த்விஜ யுக்மம் சஷத்ர யுக்மம் வைச்ய யுக்மம் ததைவ ச, மிதுநஞ்ச சதுர்த்தஸ்ய ஏதந்மநு சதுஷ்டயம்; மநுப்யோ மாநவசதம் ஸ்த்ரீபும் மிதுநதோ பவேத்; ஏகைகம் வர்ண பேதேநதேப்யோ மாநவ மாநவா ஸஹஸா:, ஸம்பபூவுச்ச ஸ்த்ரீபும் மிதுநதஸ் ததா; மநுஷ்யாச்ச ததஸ் தேப்ய: ப்ராதுஷ்யுர் வீதமத்ஸரா: ஏதே ஹி சுத்தஸத்வஸ்தா: தேஹாந்தம் நாந்யயாஜிந:, நிராசீ: கர்மகரணாந் மாமேவ ப்ராப்நுவந்தி தே; த்ரய்யந்தேஷு ச நிஷ்ணாதா த்வாதசாத்யாத்ம சித்தகா:, வ்யூஹா நிவ்ருத்திம் ஸததம் குர்வதே தே ஜகத்பதே: த்ருதீயேந ஜகத் தாத்ரா நிர்மிதா மநஸா ஸ்வயம், குண ப்ரதாந யோகே ச நிஷ்ட்டிதா: புருஷர்ஷப: இத்யேஷு சுத்த ஸர்கோயம் கணேச தவ கீர்த்தித:” என்று விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையிற் சொல்லுகிறபடியே முக பாஹுருபாதஜராய், மிதுநமாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணாதி மநு சதுஷ்டயம் தொடக்கமாக இந்த மநுக்கள் பக்கலிலே நின்றும் மிதுநங்களாய்க் கொண்டு, தனித்தனியே வர்ண பேதேந உண்டான மாநவ சதமும், அப்படியே ஸ்த்ரீபும் மிதுநங்களாய்க் கொண்டு அந்த மாநவா பக்கலிலே நின்றும உண்டான மாநவரும், அவர்கள் பக்கலிலே நின்றுமுண்டான மநுஷ்யருமாய்க் கொண்டு, நிர்மத்ஸரராய், சுத்தஸத்வஸ்த்ராய், தேஹாந்த மந்யயாஜிகளன்றிக்கே, பலாபிஸந்தி ரஹிதராய்க் கொண்டு, பகவத் ஸமாராதந ரூபமான கர்மத்தை அநுஷ்ட்டியா நிற்பாராய், வேதாந்தத்திலே நிஷ்ணாதராய், த்வாதசாஷ்டரமுகேந அத்யாத்ம சிந்தகராய், ஸர்வேச்வரனுடைய வ்யூஹாநுவ்ருத்தியை எப்போதும் பண்ணா நின்றுகொண்டு, பகவத் ப்ராப்தியைப் பண்ணா நிற்கும் சுத்த வர்க்கத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பரென்கை.

விளக்கம் - விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் - ஐச்வர்ய வீர்ய ஸம்பேதாத் ரூபம் ப்ராத்த்யுமந முச்யதே - ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகியவற்றின் சேர்க்கையுடன் கூடிய ரூபமானது ப்ரத்த்யும்நம் என்று கூறப்படுகிறது - என்றும், பூர்ண ஷட்குண ஏவாயம அச்யுதோபி மஹாமுநே, குணவைச்வர்ய வீர்யாக்க்யெள ஸ்புடௌ தஸ்ய விசேஷத: - அச்சுதனாகிய ப்ரத்த்யும்நன் ஆறு குணங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டபோதிலும், ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகியவை சிறப்பாக உள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரத்த்யும்நன் அனைத்து குணங்களுடன் கூடியவனாக உள்ளபோதிலும், தனது கார்யங்களுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள சிறப்பான குணங்களாகிய ஐச்வர்யம் மற்றும் வீர்யம் ஆகியவற்றுடன் உள்ளான். மநஸோயமதிஷ்ட்டாதா மநோமய இதீரீத: - ஜீவாத்மாவின மனதில் நிற்பவன் -

என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானமானது ஸஞ்சாரம் செய்கின்ற வாசலாக உள்ள மனதின் உள்ளே புகுந்து நிற்கிறான். அடுத்து, ஐச்வர்யேண குணேநாஸௌ ஸ்ருஜதே தச்சராசரம், வீர்யேண ஸர்வதர்மாணி ப்ரவர்த்தயதி ஸர்வச: - அசையும் மற்றும் அசையாப்பொருள்கள் நிறைந்த இந்த அனைத்தையும் ஐச்வர்யம் என்னும் குணத்துடன் கூடி நின்று ஸ்ருஷ்டித்து, வீர்யம் என்ற குணத்தின் மூலம் அனைத்து தர்மங்களையும் உபதேசிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சாஸ்த்ரங்களைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதான தர்மங்களை உபதேசிக்கிறான். அடுத்து விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் - மநூநாம் ஸர்கமகரோத் முக பாஹூருபாதத:, சதுர்ணாம் ப்ராஹ்மணாதீநாம் ஸர்க த்வாரம் ஜகத்பதி:, த்விஜ யுகம்ம் சுஷ்ர யுகம்ம் வைச்ய யுகம்ம் ததைவ ச, மிதுநஞ்ச சதுர்த்தஸ்ய ஏதந்மநு சதுஷ்டயம்; மநுப்யோ மாநவசதம் ஸ்த்ரீபும் மிதுநதோ பவேத்; ஏகைகம் வர்ண பேதேநதேப்யோ மாநவ மாநவா ஸஹஸா:, ஸம்பபூவுச்ச ஸ்த்ரீபும் மிதுநதஸ் ததா; மநுஷ்யாச்ச ததஸ் தேப்ய: ப்ராதுஷ்யுர் வீதமத்ஸரா: ஏதே ஹி சுத்தஸத்வஸ்தா: தேஹாந்தம் நாந்யயாஜிந:, நிராசீ: கர்மகரணாந் மாமேவ ப்ராப்நுவந்தி தே; த்ரய்யந்தேஷு ச நிஷ்ணாதா த்வாதசாத்யாத்ம சித்தகா:, வ்யூஹா நிவ்ருத்திம் ஸததம் குர்வதே தே ஜகத்பதே: த்ருதீயேந ஜகத் தாத்ரா நிர்மிதா மநஸா ஸ்வயம், குண ப்ரதாந யோகே ச நிஷ்ட்டிதா: புருஷர்ஷப: இத்யேஷு சுத்த ஸர்கோயம் கணேச தவ கீர்த்தித: - நான்காக உள்ள அந்தணர்கள் போன்றவர்களுடைய ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக உள்ளவனும், ஜகத்தின் பதியாக உள்ளவனும் (ஆகிய ப்ரத்யும்நன்), தனது “முகம், தோள், தொடை, கால்கள்” ஆகியவற்றிலிருந்து மனுக்களைப் படைத்தான்; இந்த ஆண் பெண் என்பதான மனுக்களிலிருந்து, நூறு மனுக்கள் ஏற்பட்டனர். அந்தந்த மனுக்களிலிருந்து தனித்தனியான பிரிவுகளில் ஆண் மற்றும் பெண் என்பதாகப் பல மனுக்கள் தோன்றினர். அந்த மனுக்களிலிருந்து மனிதர்கள் தோன்றினர். அந்த மனிதர்கள் சுத்தஸத்வ குணம் கொண்டவர்களாக, சரீரம் விழும் காலம் முடிய வேறு யாரையும் குறித்து யாகம் செய்யாதவர்களாக, பலனில் விருப்பம் இல்லாத ஸத் கர்மங்களை மட்டுமே செய்வதில் நோக்கம் கொண்டவர்களாக உள்ளதால் என்னையே அடைகிறார்கள். பன்னிரண்டு எழுத்துக்கள் கொண்ட “ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய” என்பதன் மூலம் பரமாத்மாவைக் கூறும் சாஸ்த்ரத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்ட அவர்கள், அனைத்து காலங்களிலும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும், ஜகத் பதியுமாகிற வ்யூஹங்களுக்கு அடிமையாக உள்ளனர். உலகைத் தாங்கி நிற்கும் நான்கு வ்யூஹங்களில், மூன்றாவதாக உள்ள ப்ரத்யும்நனால் யோக நிஷ்டையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு, இவர்கள் அனைவரும் அவனால் தனது மனம் மூலம்

படைக்கப்பட்டனர். இப்படியாக ஸ்ருஷ்டி குறித்து உனக்கு உரைக்கப்பட்டது - என்று கூறப்பட்டபடி, பகவானுடைய “முகம் தோள், தொடை” ஆகியவற்றில் பிறந்தவர்கலாக, ஆண் மற்றும் பெண் என்பதாக உள்ள அந்தணன் முதலான நான்கு பிறவிகளில் தோன்றிய மனுக்கள்; அந்த மனுக்களிடமிருந்து ஆண் பெண் என நான்கு வர்ணபேதங்களுடன் கூடிய மனுக்கள்; அந்த மனுக்களிடமிருந்து தோன்றிய மனிதர்கள்; அந்த மனிதர்கள் அனைவரும் எந்தவிதமான சச்சரவுகளும் இன்றி, சுத்தஸ்தவ குணம் கொண்டவர்களாக, தேகம் விழும்வரை வேறு யாருக்கும் யாகம் செய்யாதவர்களாக, பலனில் விருப்பம் இன்றி பகவத் ஆராதனை என்பதாகவே கர்மங்களை இயற்றி, வேதாந்தத்தில் நிலை நின்று, பன்னிரண்டு எழுத்துக்கள் கொண்டு பரமாத்மாவை த்யானித்து, ஸர்வேச்வரனுடைய வ்யூஹங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி, பகவானை அடைகிறார்கள் என்பதாக ஸ்ருஷ்டியைச் செய்வவன் ப்ரத்யும்நன் ஆவான்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 352)

வ்யாக்யானம் - (முளைத்த) எருவுமிட்டு நீரும் பாய்ச்சினாலும், முளைக்கும்போதும் அங்குர சக்தியுண்டாம்போதும் அவன் உண்டாக்க வேணுமே; ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாநத்துக்கு உபகாரகமான “சரீராரோக்யமித்யாதி”. ஸுக ஸாதநங்களையுஞ் சொல்லி, அவற்றுக்குப் பலமான ஸுகந்தன்னையும் தனித்துச் சொல்லி, இரண்டுக்கும் அவன் கடாசஷம் வேணுமென்றதிறே. சிறியத்தைப் பெரியது நலியுமாபோலே, ஒருவன் பண்ணின ஸுக்ருதத்தினுடைய பலத்தை வேறொருவன் பறித்துக் கொள்ளாமே, அவன்தானே புஜிக்கும்படி பண்ணும்போதும் அவன் கடாசஷம் வேணுமே.

விளக்கம் - (முளைத்த) - இதற்கு முன்பும் பின்பும் நெல் விளைவதற்கான விவசாயத்தை அவனே செய்வதாகக் கூறுவதால் “முளைத்த” என்பதற்கு, “முளைக்கும்படிச் செய்த” என்பதாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆனால், எரு இட்டு நீர் பாய்ச்சிய பின்னர் தானாகவே முளைக்காதோ, அவன் முளைக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமோ என்னும் சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். எரு இட்டு, நீர் பாய்ச்சினாலும், முளைக்கும் சக்தி என்பது ஏற்படவேண்டும்; அதனை அவனே உண்டாக்கவேண்டும்; இதனால் இவ்விதம் கூறுகிறார். தகுந்த கருவிகள் உள்ளபோதிலும், செயல் நடத்தல் என்பது அவனுக்கே உட்பட்டது என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் இந்த்ரன் மஹாலக்ஷ்மியைத் துதிக்கும்போது, “சரீர ஆரோக்யம் இத்யாதி - சரீர ஆரோக்யம் போன்றவை” என்று கூறினான். இதில் சுகமாக உள்ளதற்கான கருவிகளை உரைத்து, அவற்றின்

பலனாக உள சுகத்தையும் கூறி, இந்த இரண்டிற்கும் அவனுடைய கடாசுஷம் வேண்டும் என்றான். சக்தி குறைவான ஒருவனிடமிருந்து மிகுந்த வலிமை கொண்டவன் பொருளை அபகரிக்கலாம்; ஆகவே ஒருவன் செய்த நற்செயலின் பலனை வேறு ஒருவன் தட்டிப் பரிக்காமல், செயலாற்றியவனே அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதற்கு அவனுடைய கடாசுஷம் வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சப் பெரும்செய்யுள்) ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே புடைபடுத்தி, நித்யவியூதியோபாதி பரப்புடைத்தாம்படி பெருக்கினானாயிற்று. நெஞ்சமாகிற பெரிய செய்யிலே. ஊரார் அலராகிற எருவையிட்டு, தாயாருடைய நிரந்தர ஹித வசநமாகிற நீரை நிறுத்தி, ஆசையாகிற நெல்லை வித்தி முளைத்த நெஞ்சமாகிற பெரிய விளைநிலத்துக்குள்ளே. (பேரமர் இத்யாதி) ஊரார்கொல்லும் பழிக்கும் தாயாருடைய ஹித வசநத்துக்கும் மீளாதபடியான காதலாயிற்று. இங்கே “கடல் புரைய” என்றது, “கடலில் மிகப் பெரிதால்” என்னாநின்றது, “அதனில் பெரியவென்னவா” என்று ஈச்வரன்தன்னை விளாக்குலை கொள்ளும்படியான காதலென்றது; ஆக, “பொய்ந் நின்ற ஞானந்” தொடங்கி இவ்வளவும் வர விளைத்துக் கொண்ட காரியம் இதுவாயிற்று.

விளக்கம் - (நெஞ்சப் பெரும்செய்யுள்) - சிறிய அளவில் உள்ள “நெஞ்சத்தை” இங்கு “பெரும்” என்று ஏன் கூறினார்? சேர்தல் மற்றும் பிரிதல் என்பதால் நெஞ்சத்தை விரிவுபடுத்தி, நித்யவியூதி அளவிற்குப் பெரிதாக்கினான் என்று கருத்து. நெஞ்சம் என்ற பெரிய வயலில், ஊரார்களுடைய பழிச்சொற்கள் என்பதான் எருவை இட்டு, தாய்மார்கள் எப்போதும் உரைத்தபடி உள்ள நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்களை நீராகப் பாய்ச்சி, ஆசை என்னும் நெல்லை விதைத்து முளைத்துள்ள, நெஞ்சம் என்ற பெரிய வயலின் உள்ளே. (பேரமர் இத்யாதி) - ஊரார்களுடைய பழிச்சொற்கள் மற்றும் தாய்மார்களின் நன்மையுடன் கூடிய சொற்கள் ஆகியவற்றாலும் மாற்ற இயலாதபடி காதல் உள்ளது. இங்கு “கடல் புரைய” என்று கூறும் தொடரானது, திருவாய்மொழி (7-3-6) – கடலில் மிகப் பெரிதால் - என்பதுடன் முரண்படும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; முரணாகாது; திருவாய்மொழி (10-10-10) – அதனில் பெரிய என் அவா - என்பதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரன் அளவும் சென்று பரவி நிற்கும் காதல். ஆக, திருவிருத்தம் (1) - பொய் நின்ற ஞானம் – என்பது தொடங்கி, இதுவரை ஏற்படுத்திக் கொண்ட செயல் இப்படியாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வ சூண வர்த்தியாயிருக்குமிறே பரமபக்தி; அது உண்டாக வேணுமிறே அவ்வருகு போம்போது; அங்கே போகக்கொண்டு அங்குள்ளாரது ஒருபடியாயிருக்கவொண்ணாதே. முதலிலே “மயர்வற மதிநலமருளி”னது தன்னையே இவ்வளவாகப் பெருக்கினானாயிற்று. பெரிதாய் அமர்ந்த கதாலயிற்று. தர்மயநுபந்தியான காதல். அன்றிக்கே, பெரிய அமரை விளைக்கக் கடவதான காதல். ஊர்ப்பூசலை விளைத்த காதலிறே. “காமவேள் மன்னுஞ் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்கிற காதலென்னுதல்”. ஈரம் - ஸங்கம். காதல் - காமம். “ஈரம்” என்றதுக்கும், “காதல்” என்றதுக்கும் வாசியென்? என்னில், “ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:” என்று அதிலே ஓரவஸ்தாவிசேஷமிறே; பூர்வாவஸ்தையைப் பற்ற, மேல் பிறக்கும் அவஸ்தா விசேஷந்தான் தர்வ்யாந்தரமென்னலாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - அவனுடைய க்ருபை என்பதையே தனக்கு ஏற்ற ஸாதனமாகப் பற்றிக் கொண்டுள்ள இவருக்கு ஏன் பக்தியை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். கைங்கர்யம் உண்டாவதற்கு முன்பாக பரமபக்தி ஏற்படுகிறது. அத்தகைய பரமபக்தி ஏற்படவேண்டும் என்பது பரமபதம் செல்வதற்கு முன்பாக நிகழவேண்டும். ஆனால் பரமபதம் செல்வதற்கு முன்பாக ஏன் நிகழவேண்டும்? காரணம், அங்கு சென்ற பின்னர், சிலருடைய தன்மை ஒருவிதமாகவும், அங்குள்ளவர்களுடைய தன்மை ஒருவிதமாகவும் இருக்கமுடியாது அல்லவோ? முதலில், திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளி – என்பதைச் செய்த பின்னர், அதனையே மேலும் பெருக்கினான். பெரிதாக வளர்ந்த காதல்; தர்மத்திற்கு ஏற்றபடியான காதல். அடுத்து, “பேரமர் காதல்” என்பதற்கு இரண்டாவதாக ஒரு பொருள் கூறுகிறார். “அமர்” என்பது போரைக் குறிக்கும்; அதாவது பூசலைக் குறிக்கும். பெரிய போரை ஏற்படுத்தும் காதல்; ஊர்ப்பூசல் என்பதை உண்டாக்கிய காதல் அல்லவோ? “பேரமர் காதல்” என்பதற்கு அடுத்து ஒரு பொருள் கூறுகிறார். இங்கு “அமர்” என்பது “போர்” என்பதை நேரடியாகக் குறிப்பதாகும். அதாவது பெரிய திருமடல் (43-44) - காமவேள் மன்னுஞ் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்கிற காதல் - என்பது காண்க. ஆகவே “அமர்” என்பதற்கு பொருந்தியிருத்தல், யுத்தத்தின் காரியமான பூசல் மற்றும் யுத்தம் என்பதாக மூன்று பொருள் உள்ளது. “ஈரம்” என்பதற்கும், “காதல்” என்பதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன? கீதை (2-62) - ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: - பற்றுதல் மூலம் ஆசை ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, நிலை மாறுபாடு மட்டுமே ஆகும். முன்

நிலையில் இருந்தபடி அடுத்து நிலை உண்டாகும்போது, அது வேறு ஒரு பொருளாகத் தென்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (காரமர் மேனி) அடியிலே எருவுமிட்டு நீரும் பாய்ச்சினாலும், மேல்வர்ஷியாதாகில் அப்பயிர் தலைகுளிர்ந்திராதினே; வடிவாலேயாயிற்று வர்ஷித்தது. வர்ஷுகவலாஹகம்போலே ச்ரமஹரமான வடிவு. (நங்கண்ணன்) வெறும் வடிவிற்பசை கண்டு அகப்படுமவளன்று, அகவாயில் தண்ணளியும் உண்டாகவேணுமாயிற்று. க்ருஷ்ணனென்றால் “பெண்களுக்கு சேஷபூதன்” என்று ப்ரஸித்தமினே. வடிவையும் தந்து, தன்னையும் நமக்குத் தந்த க்ருஷ்ணன். (தோழி) நீதான் ஆராய் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறாய். இவ்விஷயத்திலே இப்படி பொருந்தவிட்ட நீயே மீட்கப் பார்த்தாலும் மீளாதபடியான ப்ராவண்யமுண்டாம்படி பண்ணினானாகில், இனி அவன் என்செய்வான். இரண்டுமுனக்கே பணியோ. “நீர்மையுடையவன்” என்று பொருந்தவிடுகையும் உனக்கே பணியாய், “நிர்க்க்ருணன்” என்று அகற்றப் பார்க்கையும் உனக்கே பணியாயோ இருப்பது! முன்பு நீர்மையுடையவனாகச் சொல்லப்பட்டவன், இன்று பழிக்கும்படி கடியனானானோ?

விளக்கம் - (காரமர் மேனி) - ஒரு பயிரின் வேர்ப்பாகத்தில் ஒரு மற்றும் நீர் ஆகியவற்றை இட்டாலும், மேலிருந்து மழை பெய்யவில்லை என்றால் அந்தப் பயிர் தலை குளிர்ந்து நிற்காது. தனது வடிவத்தைக் கொண்டு மழையாக நின்றான். நீர் கொண்ட மேகம் போன்று குளிர்ந்துள்ள வடிவம். (நங்கண்ணன்) - வேறு தோற்றத்தைக் கண்டு இவள் அகப்படமாட்டாள்; உள்ளத்தில் அன்பும் வேண்டும். “க்ருஷ்ணன்” என்றால், “பெண்களுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்பவன்” என்று பொருள். தனது திருமேனியையும் நமக்கு அளித்து, தன்னையும் நமக்கு அளித்த க்ருஷ்ணன். (தோழி) - தோழியே! நீ யாராக நின்று இந்தச் சொற்களை உரைக்கிறாய்? இவன் விஷயத்தில் இவ்விதம் என்னை ஈடுபடும்படிச் செய்த நீ, இப்போது என்னைப் பிரிக்க முயன்றாலும் என்னால் பிரிந்து வர இயலாதபடி ஈடுபாட்டை உண்டாக்கினான் என்றால், மேலும் அவன் என்ன செய்யவேண்டும் என்று நீ எதிர்பார்க்கிறாய்? சேர்ப்பது மற்றும் பிரிப்பது ஆகிய இரண்டும் உனது செயலாக உள்ளதா? “நீர்மை மிகுந்தவன்” என்று சேரும்படிச் செய்தலும் உனக்கே தொழிலாக, “கருணை அற்றவன்” என்று பிரியும்படிச் செய்தலும் உனக்கே

தொழிலாக என்று உள்ளனவோ? முன்பு நீர்மை உள்ளவனாக உன்னால்
கூறப்பட்டவன், இன்று நீ பழிக்கும்படி கடியன் ஆனானோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 67)

25. அபூத பூர்வம் மம பாவி கிம் வா

ஸர்வம் ஸஹே மே ஸஹஜம் ஹி து:க்கம்

கிந்து த்வத் அக்ரே சரணாகதாநாம்

பராபவோ நாத! ந தே அநுரூப:

பொருள் – எனது நாதனே! எனக்கு இதற்கு முன்பு ஏற்படாத எத்தகைய துக்கம் இனி ஏற்படப்போகிறது? அனைத்து துக்கங்களையும் நான் பொறுத்துக் கொண்டுள்ளேன். துக்கம் என்பது என்னுடன் பிறந்தது அல்லவோ? ஆனால் உன்னைச் சரணம் எனப் புகுந்தவர்களுக்கு ஏற்படும் தாழ்ந்த நிலையானது, உனக்கு ஏற்றது அல்ல.

அவதாரிகை - நம் பக்கல் நியஸ்த பரராயிருக்கிற உமக்கு, “தத் தஸ்ய சத்ருசம் பவேத்” என்கிறபடியே கண்டிருக்கை ஸ்வரூபமாயிருக்க, இங்ஙனே நிர்பந்திக்கக் கடவீரோ? என்ன, “என்னுடைய அநர்த்தத்தைப் பரிஹரிக்கச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; ஆச்ரிதருக்கு விஷயங்களால் வரும் பரிபவம், ரக்ஷகரான தேவருக்குத் தேஜோஹாநி என்று, அதைப் பரிஹரிக்கச் சொல்லுகிறேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஆளவந்தாரிடம், “உம்முடைய அனைத்து பாரங்களையும் நம்மிடம் நீவிர் ஒப்படைத்தீர். இப்படி உள்ள உமக்கு,

ஸுந்தரகாண்டம் (39-30) - தத் தஸ்ய சத்ருசம் பவேத் - என்னை அழைத்துச் செல்வது அவருக்கே ஏற்றதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப இருப்பது அல்லவோ இயல்பாகவேண்டும்? நீவிர் அதனை விடுத்து இவ்விதம் கூறுவது சரியா?”, என்றான். இதற்கு ஆளவந்தார், “எனது தகாத நிலையை நான் விலக்கும்படி உரைக்கவில்லை. உனது அடியார்க்களுக்குத் தாழ்ந்த விஷயங்களால் ஏற்படும் துன்பங்கள் பலவும், அவர்களைக் காப்பாற்றும் உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்குத் தாழ்வு என்று உரைத்து, அதனை நீக்கும்படிக் கூறுகிறேன்”, என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்